

programların daha esnek olabildiği ve öğrencilerin ilgi alanlarının da göz önüne alındığı küçük özel okullarda daha kolay gerçekleştirilmektedir."

"Proje çalışmaları genellikle sosyal bilgiler ve İngilizce (anadil dersleri; ç.n.) derslerinde başlar, temel alınan konu değişik yönleriyle incelenir ve geliştirilir. Söz gelimi, Mısır gibi yabancı bir ülke konu olarak ele alınır. Mısır'ın tarihi, coğrafyası, iklimi, dini, evleri, giyim tarzı, yiyecekleri, meslekler, mitleri ve söylenceleri, sanatı ve zenaati tümüyle incelemeye dahil edilir; bu çalışmalardan bir proje ortaya çıkar. Newyork'taki Metropolitan Müzesinde Kral Tut Sergisi düzenlendiği zaman yukarıdaki projede çalışmış olan bir beşinci sınıf sergiye o denli hayranlık duymuştur ki, hemen gölge kuklalar hazırlayıp onlarla en beğendikleri Mısır söylenceleri üzerinde geliştirdikleri bir kısa oyunlar programını müzede sunmuşlardı. Birçok hafta boyunca süren bu gösteride görsel sanatlar, müzik ve sosyal bilgiler öğretmenleri de devreye girmişlerdi. Sonuçta bu olgu çok ilgi çekti ve anlayış gördü."

"Öte yandan bir proje, daha özgül bir konu ya da bir soru ile başlayabilir. Konular takvim, zaman, kömür çıkarma yöntemi ya da barış olabilir. Öğrencilerin ilgisi yeterli düzeyde ise, bu konular bir sınıf projesine dönüşebilir. O zaman öğretmen konuyu öğretim programlarındaki diğer konularla bütünleştirmekten çok, o konu ile ilgili kitaplar, gazeteler, görsel araçlar getirerek olguyu bir sınıf içinde ya da sınıfsal bir alan içinde geliştirir."

"Böylece bu bütünleştirilmiş projeler, okul açık olduğu sürece gerçekleştirilerek ve okulun öğrencilerinden oluşan izleyiciler tarafından desteklenerek, okul çalışmalarının bir parçası haline gelebilir. Bu proje toplumsal bir boyut (semt halkına hitap edecek bir boyut) ya da yaygın

önemde bir boyut kazanırsa daha geniş bir izleyici kitlesinin çalışmayı izlemek üzere çağrılması söz konusudur." (McCasin,1990, s.284-285)

İşte bu proje çalışmalarını organize eden, çeşitli alan ve branş öğretmenlerini projeye katan bir kültür eğitimcisinin bulunması durumunda daha yetkin ve çok yönlü çalışmaların gerçekleştirilebileceği kesindir. En ideali ise öğretmenlerin yetişiminde, birer kültür pedagoğu gibi hazırlanmalarıdır.

SONSÖZ

Aslında son sözü yukarıda söyledik. Çocuğun kültür eğitimi açısından başta okulöncesi eğitimci ve öğretmenleri ile sınıf öğretmenleri olmak üzere, çocuk ve ergenlere eğitim verenlerin ne denli donanımlı yetişmesi mümkünse o denli uğraş verilmesi gerekliliği açıktır. Almanya ve İngiltere gibi ülkelerde olduğu gibi, eğitim verilecek yaş düzeyi indikçe, öğretmenin bilgilendirme düzeyi o oranda artmalıdır.

Bu gerçeğin yanısıra çok ağır eğitim programları altında bunalan öğretmene yeni kurslar-hizmet içi eğitim verilebilmesi kuşkusuz gereklidir, fakat yeterli çözümü getirmeyebilir. Öğretmene yardımcı ve destek olabilecek, proje çalışmalarını organize edecek, çok yönlü bilgiler ve becerilerle donanmış sanat ve kültür eğitimcileri, eğitim uzmanlığı tanımları arasında tanımlanarak artık devreye girebilmelidir.

Doçent Bekir Öner, Ankara I. Ulusal Çocuk Kültürü Bildiriler Kitabı, Yayına Hazırlayan Prof. Dr. Bekir Öner, Ankara 207 Üniversitesi Çocuk Kültürü Araştırma ve Uygulama Merkezi Yazı. Ankara, 1997